

ŠLEHÚV DRUHÍ BJECH DO ŠUPLIKU anep BJEHÁNÍ POMÁHÁ MOSKU.

Furt nemužu podkad svoji učitelku. chtěl bysem ji todlencto moje písání dát abi semi nato podivala. a opravila ho. minule po tý dvanástihodinofce jsem bil rát. že mito opravila. teť mám to povídání v šupliku. a mužo sito opčas přečíst. takse nedá nic dělat. musím to napsat a opravit sito celí sám. musím - jak říkala moje máma - jít s koškou na trch. a dát sito do šupliku takjak toje.

Přede včírem semse bil zasejc probjehnout. tak normálně. vod domu kolem lesa. dolú kvodě a dorokle. okolo skládky. zalom a za skáli dopole. ani semsi nevzal pitíčko. ani nic kjídlu. prostě sem jentak bježel. vpúlce semse obrátil a tousamou cestou zasejc bježel spátki.

vzal semsi do kapsičky jenom nějakí papíri. fakt hodně. projistotu. protože mam něgdy na víběhu problémi. a malou tušku. napsaní. že jako každou chvilku zastavim. a něco čmárnu. třebaš co heskího uvidim. nebo jaxe cejtím. vždycinki jentak bježim a nanic nemislim. tak semsi řek že dneska začnu. a budu sito psát. nakonec semten papir vopravdu zpotřeboval.

púl devátý...

...mává namě pani nováková: „Šleho! at seti dobře bježí!“

říkám: „díki zaty fíki“!

ještěže to neviděla. jakmi s kecek lítá suchí bláto. asi bimi dala zauši. uklízí totiš choťbu unás vbaráku.

je krásně. mně je vlastně skorofurt krásně. gdyž bježim. bláto užje voglepaný. takužse na keckách nehoupu.

pod lesem senamě smněje pepa. říká žeuž dlouho se takle dobře nevispal. má totiš novou krabici. pomužu muji složit. a bježim dál.

kolem jede pán v krásnym hranatym černym autě. Velkim. máma mi vždycinki říkala abich se před nikim neponižoval. a nat nikoho nepovišoval. tak sice nerat ale pánovi zamávám. ztáhne vokínko a křičí „didovoleprdeledebyle!“

tak sem rát že zahnu ot silnice klesu...

...devět hodin...

...funím jako blázen. Tepy letí do výšin. Tempo klesá do nížin. Lituju, že jsem si nevzal pitíčko. Jazyk přilepený na patro marně pátrá po troše vlhkosti. Není zrovna vedro, spíš pěkná kosa, ale já stejně cítím, jak mé buňky ztrácí vodu...

...devět hodin patnáct minut...

...začínám pochybovat o smyslu svého počínání. Psychologicky vzato je naprosto iracionální. Běžet někam jen proto, abych tam doběhl. Filosoficky vzato je naprosto blbé běžet někam, kde se jen zastavím, jako myš na konci bludiště sezobnu sýr (hurá – půlku mám za sebou) a šupajdím zpátky...

...devět třicet...

...právě jsem se vynořil z lesa na vrcholku rokle. Zadýchán a v předklonu, stehna a lýtka ještě rozklepaná předchozí námahou, s koleny podpírajícími dlaně, stojím na okraji ráje. Vějíř krajiny, zdobený ornamenty zasněžených luk, pruhovaný hnědými brázdami hluboce zoraných polí a děravý černobílými ovály zvolna zamrzajících louží, se přede mnou rozevřel v celé své kráse...

*Svět kolem stojí, je pouhá šmouha,
típ STOP,
samotný v kraji hýbe se bod.*

*v nedělním jitru kdosi
nikdo tu není a cesta je dlouhá,*

*I ten líh v trubici zamrzl na nule,
vybírám PAUSE,
nastala přestávka v hektické kauze.*

*vítr si jakbysmet
ulice spí a luhy jsou strnulé,*

*Vymknutá z kloubů doba má ŠTRONZO,
pospíchat v ospalých dnech,
vlídný sponzor,*

*není kam
čas je mi přítelem, klid
od rána k poledni nabírám dech.*

...10:00...

...běžím nad okrajem hlubokého údolí. Po pravé ruce skály z tvrdé protezoiské břidlice, ze kterých místy na výsluní vystupují žíly alternovaného žilného bazaltu porfyritů. Pod nohou mi občas začvachtá a občas zakřupe polozmrzlý a vodou nacucaný porost Pcháče bahenního (*Cirsium Palustre*), indikující půdu s vysokým obsahem dusíku a vlhkosti. Na okraji cesty vlevo keře *Kakostu krvavého* divoce prorůstané *Kostrávou walliskou* a *Bělozářkou liliovou* znemožňují mému oku dohlédnouti s požitkem na hranu dalekého obzoru...

...10:30...

...pomalu se mi rozvíjí metabolická acidóza. Pokles glykolýzy zhoršuje kontraktilitu svalstva, začaly se mi odštěpovat fibrinopeptidy a za vzniku fibrin-polymerů má fibrilová síť přestává odolávat síti nekovalentních vazeb. Začínám si podvědomě a bez přispění lysylu, katalyzovaného faktorem XIII, vytvářet kovalentní můstky.

Od koronární tepny přes větvené rozvody až k mitochondriím však cítím, jak se mi endorfin začíná vázat na opioidní receptory v plazmatické membráně cílových buněk.

...11:00...

...mám sice na maximum rozvinutou metabolickou acidózu, glykolýza sviští k nule a kontraktilita svalstva stojí za starou bačkoru.....

...ale je mi krááásně!!

12:00...

...kousek před barákem jsem přešel do chůze. Vytahuju z kapsy papírky s poznámkami. Sice se mi malinko rozmočily potem, ale písmenka jsou s trochou námahy pořád k přečtení. Až se osprchuju, musím si to přepsat čitelně.

...dvanáct hodin aněco...

...semse vozprchoval. mám hlat. jak šleha. a jemi fakt – jak říkala moje máma – eňoňúňo.

vopravdu nechápu mího kamaráda. jak moh mislet na sebevraždu. když stačí tak málo. abi se človjek cítil eňoňúňo.

von totiš furt nemoch spát. von totiš furt něgde seděl. na schúzi, na psichi a trii a tak. a pak nemoht usnout.

jenže neveděl jak to udělat. tu sebevraždu. tak sem mu řek že bi se moh ubjehat k smrti.

gdyš jako není trénovanej. von nato že jo. že to skusí.

první den bjehal jako protrženej. a pořát neane umřít. večer si řekl žesi pújde domů vodpočinout. a žese dorazí zítra. přišel domu a praštil sebou dopostele. ani si nesundal botki. jak bil unavenej. čuně – jak říkala moje máma. a hned usnul.

spal celou noc. jako – jak říkala moje mama – dřevo rubec.

ráno zasejc vibjehl. večer se vrátil polomrtvej. ale živej. už vůbec nemoch. pak spal eště tvrděj.

a takhlenc to vopakoval eště tejden. no.....užho ty mišlenki ouplně přešli. na sebevraždu.

jdu mu zavolat. dohodnout sekam spolu virazíme. zejtra. von je teť totiš živej aš moc.

a furt říká že jemu eňoňúňo.

tagže to je asitak všecko. končim. bolí mně pazoura. stoho psaní. vono stejně na těch papírkách už nic víc není.

Morová Šleha